

Лисичка-сестричка і Вовк-панібрат

1920

Exported from Wikisource on 05/22/17

Була собі лисичка, зробила хату та й живе. Прийшли холоди; лисичка змерзла та й побігла в село вогню добувать, щоб витопить. Прибігає до одної баби та й каже:

Здорові були, бабусю! Позичте мені вогню, я вам одслужу.

— Добре, — каже, — лисичко-сестричко. Сідай, погрійся трохи, поки я пиріжечки повибіраю з печі.

А баба макові пиріжки пекла. От баба вибіра пиріжки та на столі кладе, щоб прохололи, а лисичка за пиріг та з хати.

Війла мачок з середини, а туди напхала сміттячка, стулила та й біжить.

Біжить ото, а хлопці товар женуть до води.

— Здорові були; хлопці!

Здорова, лисичко-сестричко!

Проміняйте мені бичка - третячка за маковий пиріжок!

— Де ж таки проміняти бичка за пиріжок!

— Та він такий солодкий, що аж-аж-аж!

Таки найшла одного, — проміняв.

Тільки, — каже, — не їжте пиріжка, аж поки я зайду в ліс.

А далі за бичка та в ліс.

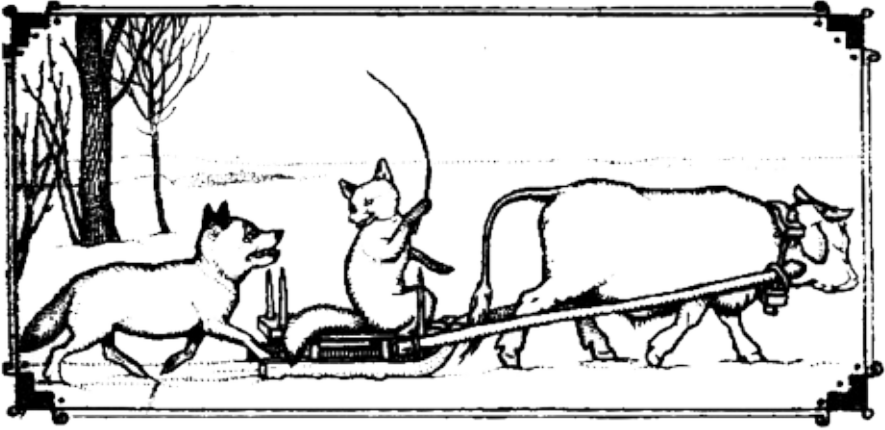
Кинулись хлопці до пиріжка, — аж там сміттячко.

От прибігла лисичка до своєї хати, прив'язала бичка до дуба, а сама пішла рубати дерево на саночки. Рубає та приказує:

— Рубайся, деревце, криве й праве! Рубайся, деревце, криве й праве!

Нарубала дерева, зробила саночки, запрягла бичка, сіла та й їде...

Аж біжить вовк-панібрат.

Здорова була, лисичко-сестричко!

Здоров, вовчику-братіку!

А де цс ти взяла бичка-третячка та саночки?

— Бичка заробила, саночки зробила та й їду.

Підвези ж і мене, лисичко-сестричко!

Куди я тебе візьму? Ти мені й саночки поламаєш.

Ні, не поламаю, — я тільки одну лапку покладу.

— Та клади вже.

От вовк і положив лапку. Проїхали трохи, вовк і каже:

— Покладу я, лисичко-сестричко, і другу лапку.

— Е, вовчику - братіку, — ти мені санки поламаєш.

— Ні, не поламаю.

— Ну, клади!

Вовк і поклав. їдуть та й їдуть, — коли це — трісь!

Ой лишечко, - каже лисичка, санки тріщать!

Та ні, лисичко-сестричко, то в мене кісточка хруснула.

Ну, дарма, — їдуть... А вовчик знову:

— Положу я, лисичко-сестричко, і третю лапку.

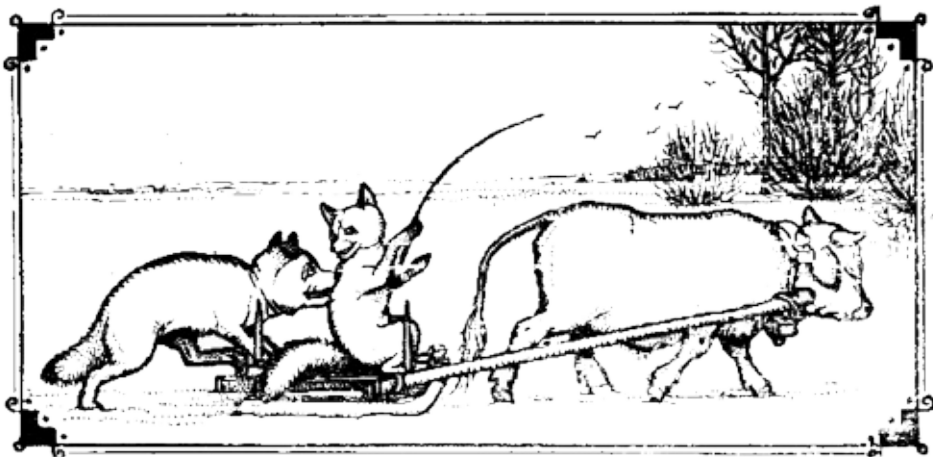
— Та де ти її кластимеш? Та ти мені зовсі» санки поламаєш!

— Та ні, чого б вони ламалися?

— Та вже клади!

Тільки положив, а саночки знову — трісь трісь!

— Ей, вовчику, — саночки тріщать! Злазь бо поламає ти!

Та де там вони тріщать? Що бо ти, лисичко-сестричко, вигадуєш? То я орішка розкусив.

— Дай же й мені!

— Дак останній.

Проїхали ще трохи...

— Ой, лисичко-сестричко, сяду я увесь!

— Та куди ти сядеш? Тут ніде тобі й сісти!

— Та я зобгаюсь так, що помістюсь.

Та ти мені санки зовсім поламаєш! Чим же я тоді дровець привезу? — Такс й вигадала, — чого я поламаю? Я легенький. Сяду я, лисичко-сестричко, бо притомився. Я злегенька.

— Та вже сідай.

Тільки сів вовк, а санки — трісь-трісь-трісь!.. та й розпались!..

Давай тоді його лисичка лаяти:

— А щоб тобі добра не було, проклятий вовцюгане! Що це ти мені наробив?.

Лаяла його, лаяла, а тоді: „Іди ж тепер рубай дерево на санчата!“

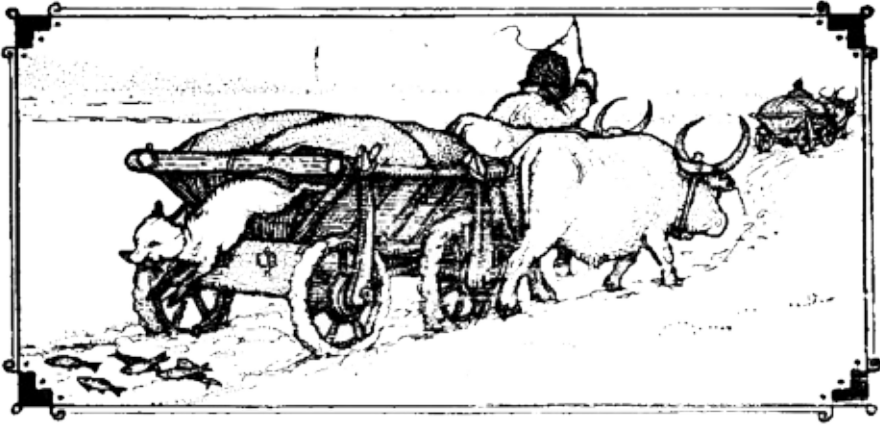
— Як же його рубати, лисичко-сестричко, коли я не вмію і не знаю якого дерева?

— А, вовцюгане! як санчата ламати, так знав, а як дерево рубати, той ні... Кажи: рубайся, дерево, криве й праве! рубайся, дерево, криве й праве!

Пішов вовк. От увійшов у ліс та й почав:

Рубайся, дерево, криве й криве! рубайся, дерево, криве й криве!

Нарубав, тягне до лисички. Глянула — аж воно таке корячкувате, що й на полицю в плуг не вибереш, не то на полозок.

Давай вона його знову лаяти:

— На що ж ти такого нарубав?

— Коли воно таке рубається!..

— А чом же ти не казав так, як я тобі веліла?

— Та я ж так саме й казав: рубайся, дерево, криве й криве.

— Ну й дурний же ти та недотепний!.. Сиди ж тут, а я сама піду нарубаю.

Пішла вона. А вовк сидить сам собі та так йому хочеться їсти. Обшукав він скрізь все в саночках, нема ніде нічого. Думає, думає... „Зсім бичка та й утечу!.., Проїв дірку, з середини все виїв, а туди горобців напустив і соломою заткнув; поставив бичк під деревом, палічкою підпер, а тоді навтіки. Приходить лисичка, до бичка, аж у його з боку віхоть стремить. Лисичка

хап за той віхоть, звідтіля горобці—хррр!.. Вона за палічку, тільки прийняла її, а бичок—гуп—і впав!

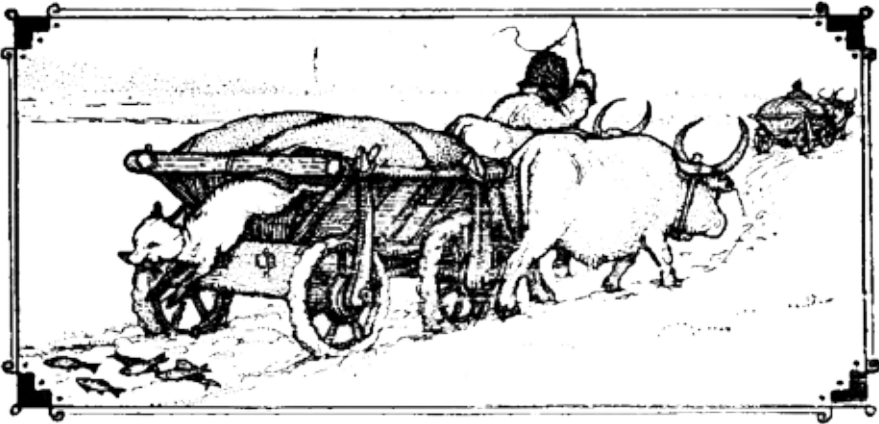
—Ну, стривай же ти, вовцюгане! Я тобі згадаю!

Та й побігла шляхом. Біжить, —коли це їдуть чумаки з рибою. Вона впала серед шляху й ноги одкидала, — притаїлась, мов нежива. Чумаки дивляться—аж лисиця.

—Візьмім, — кажуть, дітям шапочки будуть.

Скинули її на останній віз та й поїхали.

Ідуть, а лисичка-сестричка бачить, що вони не дивляться, — та все кида по рибці на дорогу, все кида... От як накидала вже багато, то й сама нишком зсочила з воза. Чумаки ж поїхали собі далі, а вона позбірала рибку, сіла під копицею та і їсть.

Коли це біжить вовчик.

—Здорова була, лисичко-сестричко!

—Здоров, вовчику-братіку!

—А що це ти робиш, лисичко-сестричко?

—Рибку їм.

—Дай же й мені!

—Піди собі налови!

—Та як же я наловлю, коли не вмію!

— Ну, як знаєш, а я не дам ні кісточки!

—Так хоч навчи, як наловить.

—Піди до ополонки, встроми хвоста в ополонку, потихеньку води та й приказуй: ловися, рибко, велика й маленька! То вона й наловиться. — Ну, спасибі за науку!

Прибігає вовк до ополонки, встромив хвіст в ополонку...

— Ловись, каже, —рибко, велика та все велика!

А лисичка з очерету:

— Мерзни, мерзни, вовчий хвіст! Мерзни, мерзни, вовчий хвіст!

А вовк: „Що ти, лисичко-сестричко, кажеш?“

—Та то ж я кажу: ловися, рибко, велика й мала!

—А ну й я так: ловися, рибко, та все велика!

А мороз на дворі такий, що аж шкварчить.

Ворухнув вовк хвостом, важко вже. А лисичка:

—Ото вже рибка почала чегіляться. Трохи згодом: „А ну, вовчику, тягни!“

Вовк потяг, а хвіст прикипів до ополонки. — не витягне. А вона його ще й лає.

—А, капосний вовцюгане, що ти наробив? бач, казав: ловися, рибко, все велика та велика, от велика начепилася, тепер і не витягнеш. Треба ж тобі поміч дати, — побіжу покличу.

Та й побігла на село. Біжить селом та гука:

— Ідіть, люде, вовка бить! Ідіть, люде, вовка бить!

Як назбігалосся людей!.. Хто з сокирою, хто з вилами, з ціпами, а баби з рогачами, з кочергами! Як почали вони вовка періщити!..

А лисичка тим часом ускочила в одну хату— нікого нема, хазяйка побігла на річку вовка бити і діжу немішену покинула. Вона взяла, умазала голову у тісто, та в поле... Коли дивиться, — вовк насилу лізе, — добре дали йому сердешному.

Побачив її вовк. — А, — каже, — така ти! Наробила ти мені добра, що й хвоста збувся!

— Ой, вовчику-братіку, — хіба ж то я? Хіба ти не бачиш, що з мене й мозок тече, — так мене побили, що й голову провалили мені. Вовчикубратіку, підвези мене!

— Та я й сам нездужаю.

— Та в тебе ж тільки пів-хвоста нема, а мені й голову провалили. Ой, ой, ой, не дійду додому...

— Та сідай уже, — нема чого з тобою робити.

Повіз її вовк, а вона їде та все приказує: — Битий небиту везе! битий небиту везе!

— Що ти там, лисичко-сестричко, кажеш?

—Та то я кажу: битий биту везе. А сама знов нищечком:
„битий небиту везе!“..

От довів він її до хатки:

—Уставай, лисичко, доїхали!

Вона тоді плит з вовка та:

—Битий небиту привіз! Битий небиту привіз!

Вовк до неї, хотів схопити її зубами, а вона в хатку та й зачинилась. Не влізе вовк в хатку.

А лисичка визирає з віконечка та ще й дражнить:

—Битий небиту привіз!..

Тупцявся, тупцявся вовк коло лисиччиної хатки, — не влізе.

—Ну й клята лисичка!., opak піддурила!

Та й потяг додому.

А лисичка живе та курей ловить.

сторінка

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](#)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](#)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](#)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Arxivist

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
 2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
 3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
 4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)

